ISSN 0132-4462.
№ 8 2003
СЕРПЕНЬ

перець

Віктор ПОПОВ

Віктор ПОПОВ

Іван САВЛЮК

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А чому лише півхлібини?
— Другою половиною іншу делегацію зустрічають...

ТАП

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЕЦЬ»

ЗІБРАЛИ ВЧАСНО

Жителька Біляївського району Одеської області на семигектарному полі висіяла соняшник. А між рядками коноплю. 60 тисяч кущів цього отруйного зілля «допомогли» зібрати «бізнесменці» співробітники управління по боротьбі з незаконним обігом наркотиків УМВС України в Одеській області. А якби не «допомогли», то, може, стало б у нас ще на одного мільйонера більше.

ДЕ Ж ТОДІ ЇЗДИТИ?

Дороги наші не витримують ніякої критики. Це давно й усім відомо. І те, що Київська облдержадміністрація визнала роботу автошляховиків області незадовільною, якогось здивування не викликає. Хоча слід зазначити, що вони мали безперебійне фінансування, забезпечувалися новою технікою. Та якісного зрушення в ремонті доріг не сталося. Навіть стан знаменитої автотраси «Київ — Аеропорт «Бориспіль» не відповідає сучасним вимогам. То виходить, що в країні немає жодної нормальної дороги? Оце вже дивно.

«НАФТУСЯ» — АЛЕ НЕ ТА...

Протягом кількох днів річка Тяжилівка, що протікає Вінницею, «несла свої води», вкриті шаром нафтопродуктів, у Південний Буг. Вміст нафтопродуктів перевищував допустиму норму у тисячі разів. Але, на жаль, фахівці джерело забруднення так і не знайшли. Хоча це вже не перша «нафтова» атака на річку.

СТАТИСТИКА ЗНАЄ ВСЕ?

Той, хто з песимізмом дивиться у завтрашній день, нехай частіше цікавиться даними наших статистиків. Якщо вони не розвіють їхнього песимізму, то хоч піднімуть настрій. Спеціалісти Держкомстату, наприклад, вважають, що червнева інфляція у нас становить всього-на-всього 0,1 відсотка. І це тоді, коли ціни на цукор, борошно, крупи підскочили так, що в їх регулювання мусив втрутитися уряд.

Олексій КОХАН (тема Миколи Босака)

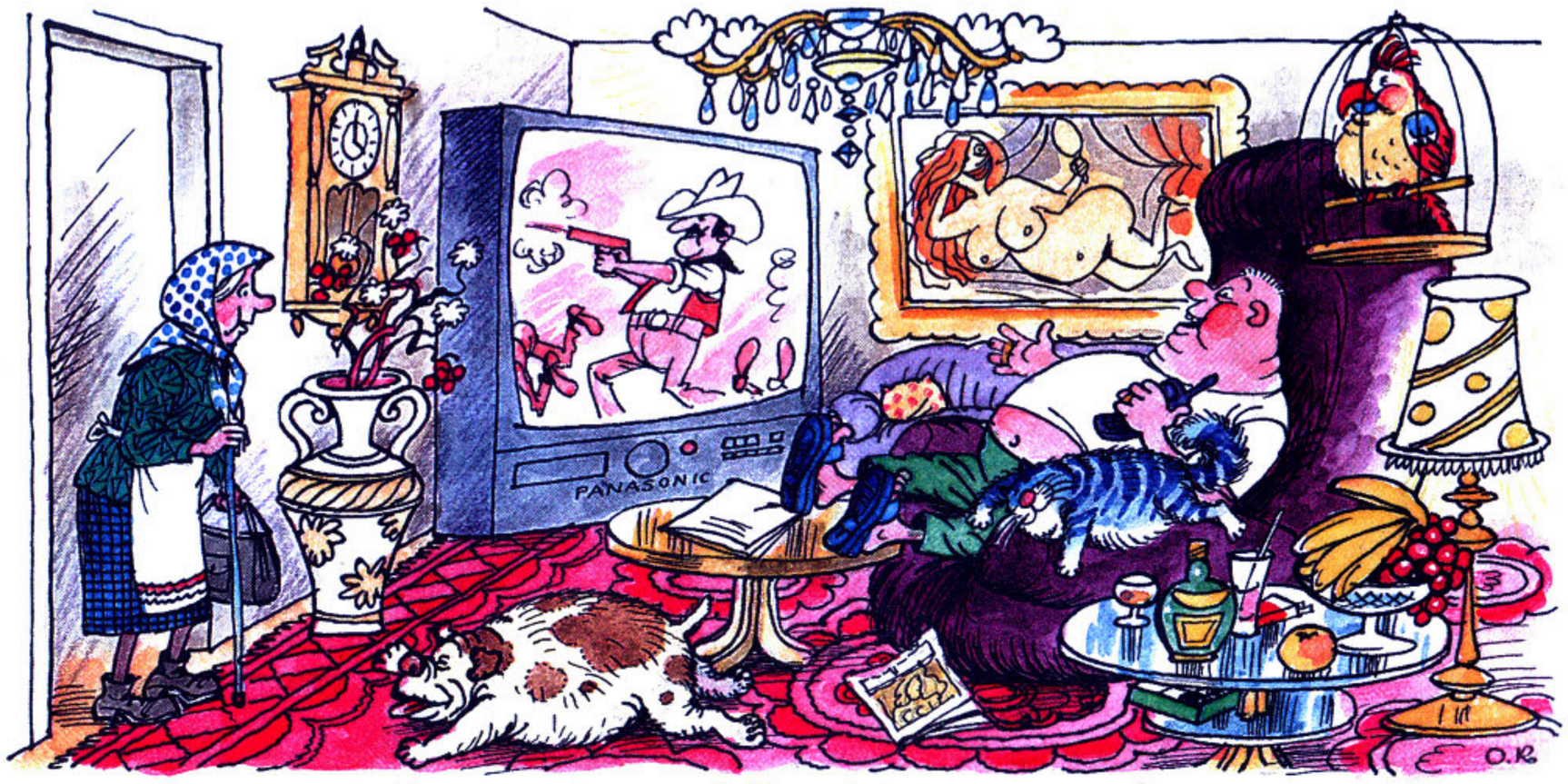

— Питаєте, як живемо? Животіємо, мамо, животіємо...

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

БУВАЛЬЩИНА

Приїхали в глухе село перевіряючі з області. Стали рахувати на птахофермі індиків. Раз перерахували, вдруге... Так і є: не вистачає двох десятків пернатих. От вони й насіли на завідуючого фермою:

— Покрали? Поїли? Пишіть пояснення!

А завідуючий був не з тих, що не вміють свиней у коноплі загнати. Сів, почухав потилицю і написав:

«Я, завфермою Вахтилимей Скубенко, присягаюся пам'яттю мого батька та діда і засвідчую, що згадані в акті 20 гиндиків дуже довго сиділи на сідалах, бо в нас були колгоспні збори. Вони позасинали, попадали на землю і благополучно повбивалися. Цей нещасний випадок можуть підтвердити завгосп, голова ревкомісії і сам голова колгоспу».

Перевіряючі, мабуть, уперше були в селі, або так високо оцінили почуття гумору завідуючого птахофермою, що не вдалися й до оргвисновків. А, може, повезли ще з десяток індиків з собою? Якщо ті 20 вбилися, то хто цим заборонить?

Ярослав ПРОЩЬ.

Полтавська область.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

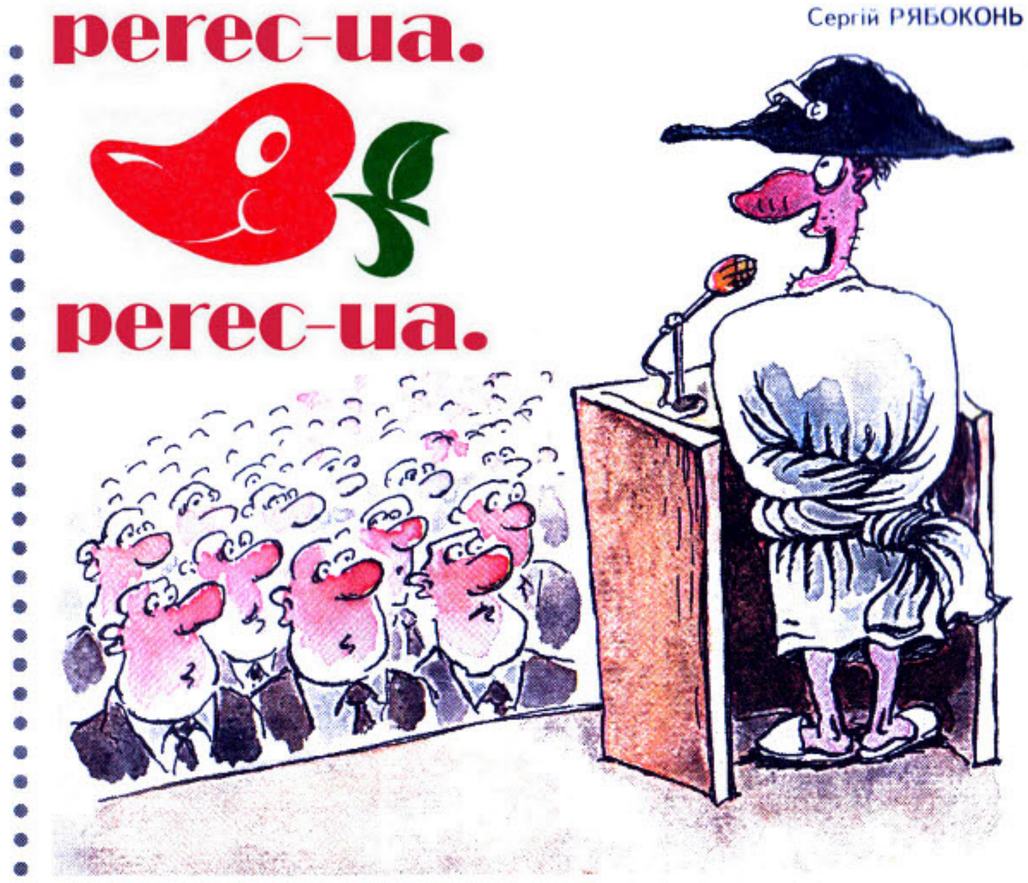

Сергій РЯБОКОНЬ

ІРОНІЗМИ

✓ *Діти непомітно ростуть, а батьки помітно старіють.*

✓ *Спочатку діти не можуть жити без батьків, а потім із батьками.*

✓ *Якщо вам набридло безтурботне життя, одружіться.*

✓ *Дешевий і старий посуд б'ється на щастя, новий та дорогий - на чвари.*

✓ *Листа до коханого вона закінчила погрозою: «Навік твоя!»*

✓ *Жінки не старіють: поліпшилась якість косметики.*

✓ *Для бажань немає стелі - є стеля для можливостей.*

✓ *Заміж вона вийшла тому, що їй не подобалось дівоче прізвище.*

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АВАРІЯ —
дружина аварця.

БОБЕР —
вирощувач бобових.

БУДЕНЬ — півень.

ВАРВА — повар.

ВЕРБУВАТИ —
обсаджувати
обійстя вербами.

ПІДЛІТОК —
кінець весни.

Петро ЛЯШЕНКО.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Влаштувався на роботу рятувальником.

Баєчки

А ХОТІЛОСЯ Б...

— В бюджеті не заткнеш усіх дірок,—
Журилися Горілка й Огірок...

ВИХОВАНІСТЬ

— Коли щось не так,—
хай господар звиня,—
Залізши на стіл, вибачалась Свиня.

ВОЙОВНИК

— Не роздушу, то нажену хоч страху! —
На прю покликав Равлик Черепаху...

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Навіщо ти його відпустив? Цей бандюга в розшуці!
— Знаю! Я з нього взяв завдаток у 100 баксів і попередив, щоб нікуди не зникав.

Георгій МАЙОРЕНКО

МІЛЬЙОНЕР

ГУМОРЕСКА

Йду містом. Неподалік зупиняється новенька іномарка. Із неї поважно виходить мій давній знайомий — Ларіон Жменя. Мільйонер. Справжній. Без жартів. Побачив мене й одразу:

— Дай закурити!

Стара-а звичка... з дитинства: перш ніж привітатися, починає щось просити. Діє на випередження... Щоб у нього... не просили. Простягаю почату пачку дешевих сигарет. Бере. Одразу дві.:. сигарети. Одну — пхає до рота, другу — ховає в кишеню. Запалив. Зітхнув:

— Їсти хочу! Голодний, як вовк. Ходімо до ресторану. Це поряд.

— Та я..,— мнуся.

— Вперед! — бере мене за лікоть Ларіон.

Зайшли. Мільйонер замовив напої, закуску... Після третьої чарки Жменя подобрішав. Питає:

— Грошей дати?

— Не відмовлюся! — червонію.

— Скільки?..

— Багато!

— «Багато» — це скільки? — уточнює Ларіон.

Мовчу. Питання складне. Напружую мозок. В голові, як у кишені — самі нулі. Ніяк не зметикую: скільки це — «багато», щоб не було мало?

— Дай так,— кахикаю,— щоб я тебе потім довго згадував.

Посміхається. Дає. Сто доларів. Сидимо. Їмо. П'ємо. Підійшов офіціант. Поставив на стіл тарілку з рахунком. І тут... з'ясовується — у мільйонера немає з собою грошей. Жменя, не моргнувши оком, кладе переді мною свою мобілку:

— Ти, здається, десь поряд живеш? Телефонуй додому. Хай «бабки» принесуть.

— А може... — показую сто доларів.

— Заховай! — наказує Ларіон. — Це — мій тобі подарунок. На згадку. Телефонуй!

— Моя Аделіна,— зітхаю,— за копійку повіситься.

— Погано. А моя у мене... ось де! — показує Жменя кулак. Набирає номер. — Жанно! Неси гроші!

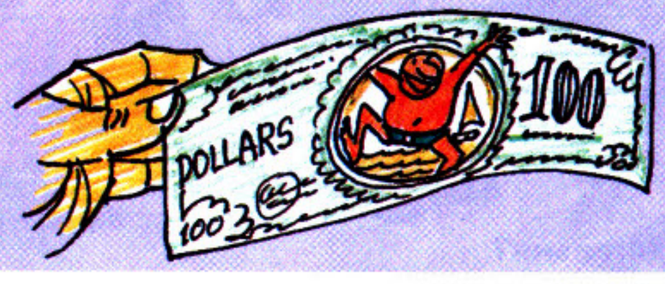

— Скільки?.. — питає дружина.

— Скільки донесеш.

— Біжу! А де ти, сонечко?

— А ось це, голубонько, не твоє діло! — гримає Ларіон. Кладе мобілку до кишені.

Офіціант дивиться на мене. Робити нічого: кладу на тарілку Ларіонову сотню. Валютою.

— Здачі не треба! — недбало говорить Жменя.

Працівник ресторану блискавично ховає зелений папірець: довго дякує, проводжаючи нас до дверей.

Уже на вулиці, коли Ларіон сідав у машину, я, щоб не чув його водій, сердито буркнув:

— Чому це... «здачі не треба»?!

— Тому,— клацнув язиком мільйонер і дав мені ще сто доларів.

— Чого ж ти там... не розплатився?! — дивуюся.

— Подивися на те, що тримаєш,— гигикає Ларіон.

Розглядаю купюру. На ній замість американського президента Жменя зображений. У плавках.

Отож, мільйонер дав мені те, що я просив. Тепер... згадуватиму його довго. А мене... споминатиме офіціант ресторану.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У Харкові відкрито перший ізолятор тимчасового утримання, який відповідає міжнародним вимогам у сфері дотримання прав людини. Просторі, добре освітлені камери з високими стелями, з санвузлами та гарячою і холодною водою... Приміщення оснащені також холодильниками і телевізорами. Хто став першими «клієнтами» тих апартаментів — невідомо. Та воно мене, чесно кажучи, і не цікавить. Просто я подумав: якщо в ізоляторах буде гаряча і холодна вода, то, може, і для тих, хто «на волі», нарешті налагодять нормальне водопостачання.

Дмитро КУСАНЬКО.
м. Миколаїв.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

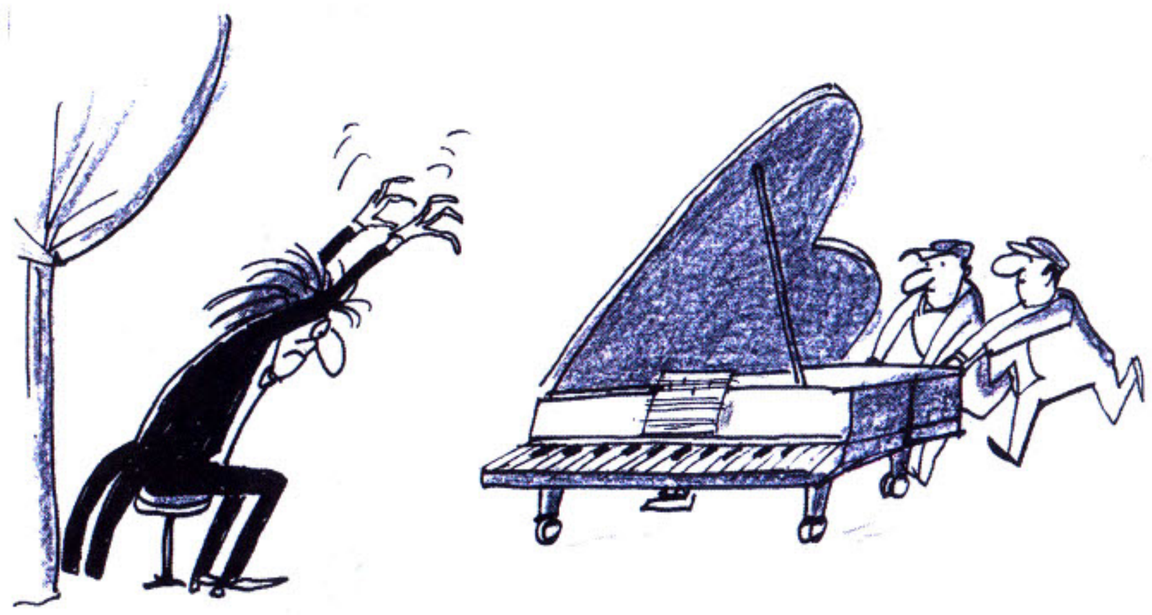

В ефірі лунають
нові пісні,
І всі вони дуже
якісь пісні.

КА ЛАМ БУРИ

Ніде правди діти:
Не ті тепер діти!

Василь МОМОТЮК.

Мобілка

ГУМОРЕСКА

Вранці Каплан пішов до туалету. Тільки зручно примостився, як з-під унітазу пронизливо й огидно завило-запілікало. Каплан, немов опечений, мало не наробивши собі прикростей, підскочив. Зазирнув під унітаз — там лежав і розливався руладами мобільний телефон. Це отрок Боря залишив. «У кого воно таке навіяне вдалося?»,— подумав сердитий батько, йдучи шукати синові вуха.

Ранок було зіпсовано. Яєчню з'їдено механічно. Дружину обізвано коровою. Кота перської породи підгилено правою ногою аж на диван.

У вагоні метро натовп силоміць притис до Каплана пишногруду молодицю. Вона так напахтилася імпортними духами й дезодорантами, що від тих пахтінь аж у голові макітрилося. Ще й двох зупинок не проминули, як у молодиці в сумці, що була затиснена на рівні колін, заклично посигналив мобільний телефон. Вона з трудом пропахала руку між своїм і Каплановим животами, стосовно сумки промахнулася, і Каплан залився червоною фарбою та потом, а молодиця від несподіванки знайденого витріщила на нього очі.

Мобілка розривалася руладами і запашна пані після другої спроби, штовхнувши сусіда ліктем у живіт, дістала її й притулила до вуха.

— Слухаю, котіку! Я вже їду! В «мерседесі»! З ким... з ким... З лисим мокрим дядею! — доповідала вона невидимому співбесіднику, безсовісно витріщившись на Каплана.

На вулиці картина нагадувала день відкритих дверей у дурдомі. Голопупі дівиці, волохатоногі безштанні чоловіки, мами з дитячими візочками і розповнілі офіцери з нашим тризубом на кокарді і чужою мовою на язиці, притуливши до вух мобілки, йшли кому куди треба, жестикулювали, гримасували, сердилися, сміялися самі і смішили невидимих співбесідників.

В офісі на порозі Каплана чекала з мобілкою біля вуха шефова секретарка Люся і відразу передала наказ їхати в парламент, бо там слухатиметься законопроект з їхнього комунального питання.

Каплан був гостем парламентарів уперше, і з інтересом спостерігав з балкону овальну залу, дуже схожу змістом і робочою атмосферою на Бесарабський ринок. Коли в прийнятті закону настав кульмінаційний момент — голосування — по залі то тут, то там — скрізь, затерликали мобілки: обранці замість кнопок «за» натискали на свої телефонічні цяцьки і з успіхом провалили закон.

Ввечері Каплан за дорученням шефа водив гостей з Кракова в оперу. Чарів улюбленого «Лебединого озера» він не відчув. Упродовж всього спектаклю в партері і на балконах теленькали мобільні телефони, вкручуючи у вуха буравчики неприємних, зовсім немистецьких звуків.

Притягнувши додому стомлений і знервований за день організм, Каплан безсило впав на ліжко. Вже почав засипати, наче й снитися щось затіялося, як раптом під подушкою несамовито запищала мобілка. Син Боря підклав.

Не маючи сили шукати посеред ночі синові вуха, батько пошпурив мобілку геть. Та вдарилася об одвірок і заніміла.

А по всьому світу в цей час заливалися розмаїтими звуками мільйони мільйонів інших.

Микола БОСАК.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

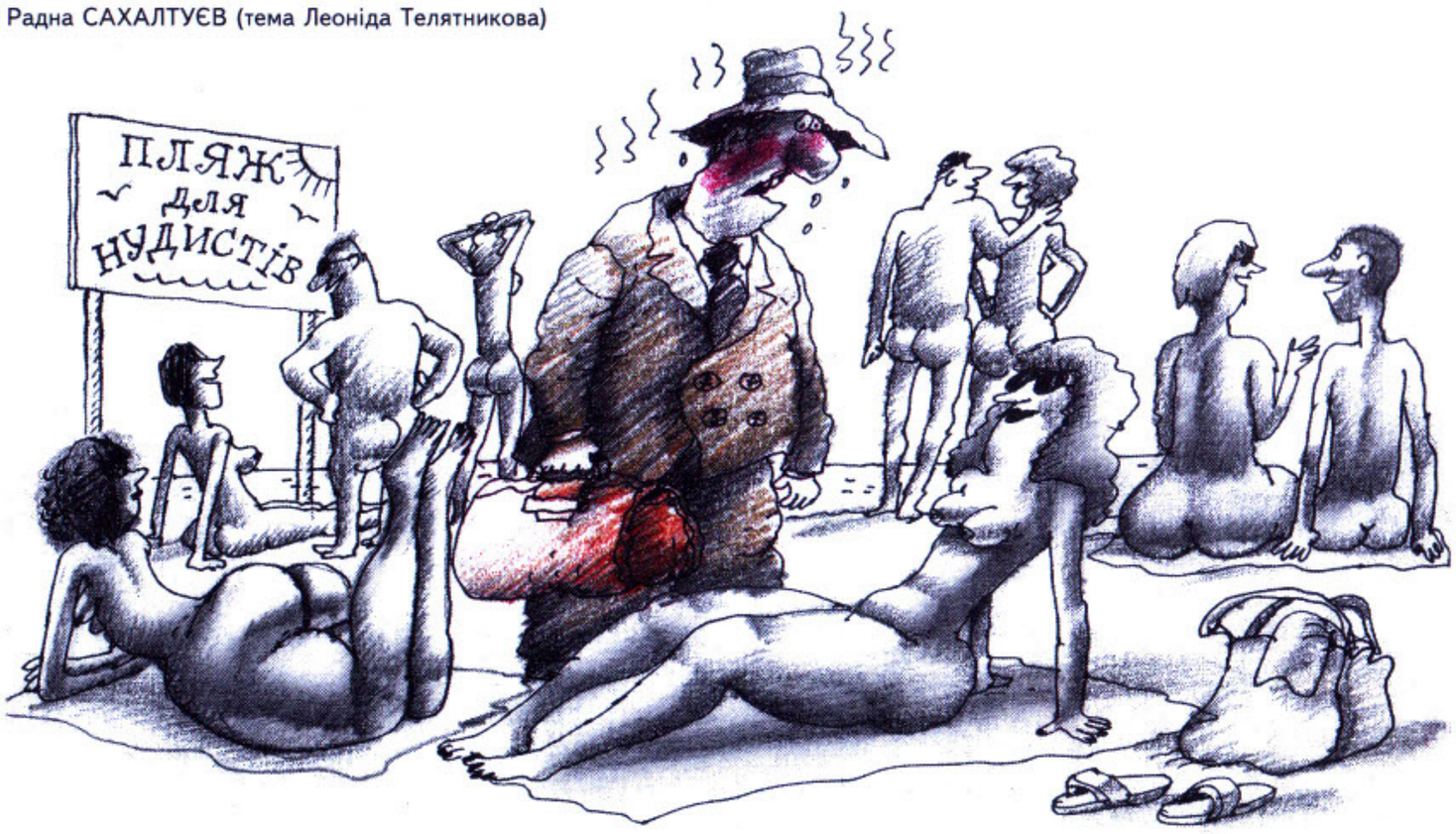

— А де тут у вас роздягальня?

Анатолій ВАСИЛЕНКО

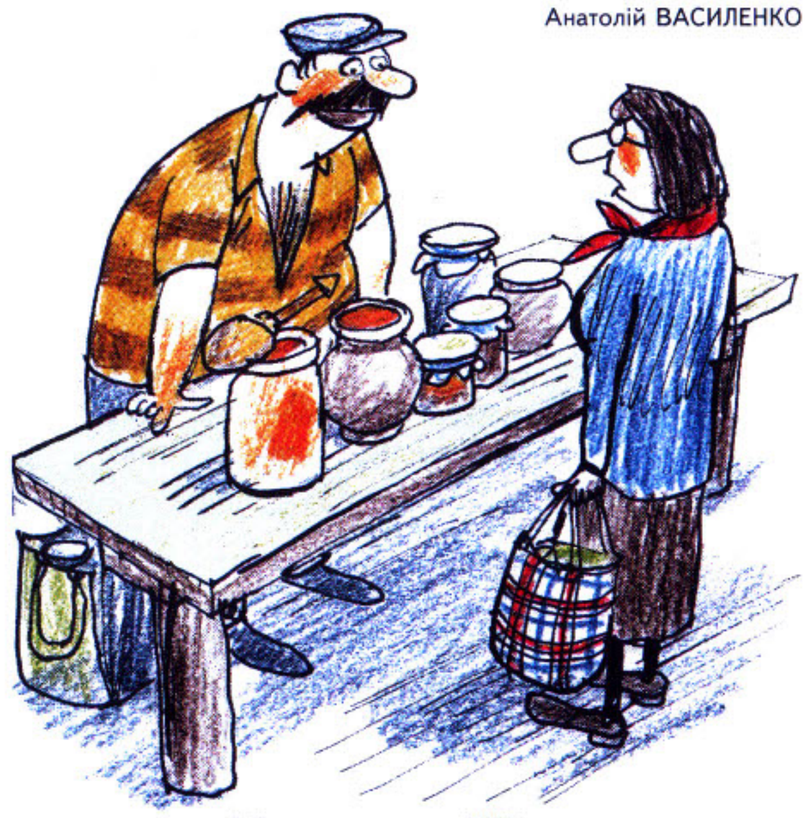

— Мед справжній?
— Аякже! Сам збирав!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А де ж корабель-ресторан?
— Наскочив на фінансові рифи і пішов на дно.

Олексій КОХАН (тема Миколи Босака)

— Та не крала я в тебе, Дунько, ніяких курей!

ПАРЛАМЕНТСЬКІ РЕЧИТАТИВИ

Володимире Михайловичу, не треба пхати те, що не лізе. Якщо воно не лізе, це питання, то треба узгодити його таким чином, щоб воно влізло.

* * *

Що відбувається у сесійному залі? Те, що відбувається у сесійному залі, це політична розпуста. Я вже одного разу про це казав, що це найганебніший вид розпусти.

* * *

Я, як не помиляюся, у вашому комітеті розроблявся закон про цукор. І ви у цьому законі прекрасно знаєте, що згідно цього закону іде питання про те, щоб цукрова галузь розвивалася.

* * *

Я думаю,що коли дійдесправа до голосування, то я буду розтягуватись в шпагаті між бажанням підтримати уряд і неможливістю це зробити.

* * *

Шановні народні депутати, вибачте цейспалах активності, але нарешті дорвався до роботи.

* * *

Ви у співдоповіді опять же говорите 50 відсотків, але не вживаєте волю того, хто одержує цю заробітну плату.

* * *

О справєдливості ми можем мєчтать только тогда, когда у людєй ісчезнут всякіє потрєбності,вот тогда будєтсправєдліво. Справєдлівость лучше всєго сущєствует на кладбіще у покойніков. Ви здєсь совершенно прави с етой сторони.

ДОСВІД І ГРОШІ

— Я познайомилася з дуже багатим чоловіком. У нього були гроші, а в мене досвід.
— А тепер?
— А тепер у нього — досвід, а у мене — гроші.

СПРАВЕДЛИВЕ ОБУРЕННЯ

Новий українець виходить на балкон свого особняка. Мимо йде чоловік у робі:
— Накрали, гади, народних грошей, хоромів собі набудували!..
Новий українець обурено:
— Ти що, братан, звідки у народу такі гроші?!!

Іван МІНЯЙЛІВ.

м. Скадовськ
Херсонської області.

— Петренко! Вас звільнено!
— Звільнено?! Дивно... А я в школі вчив, що рабів продають...

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між засудженими і депутатами?

— Перші чекають кінця свого строку з нетерпінням, а другі — зі страхом...

Надія ПОКОТИЛО.

м. Первомайськ
Миколаївської області.

Раптом чує у навушниках голос із корабля:
— Петре, негайно відійди кудись убік — ми тонемо!!!

Григорій ЛЮЛЬКО.

м. Одеса.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Розмовляють два бізнесмени:
— Якогось дивного ти головного бухгалтера собі знайшов: лисий, вухатий, одноокий, кривий...
— Зате прикмети які!

РОКИ

Лікар запитує у пацієнтки:
— Скільки вам років?
— Двадцять...
Лікар на мить розгубився, а потім уточнює:
— Це в умовних одиницях?

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Шеф своєму підлеглому:

ТУРБОТА

Водолаз працює на дні моря.

Сергій КОНЬКО.

м. Охтирка Сумської області.

Олег ГУЦОЛ

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Я з розумінням сприйняла сердиті слова нашого Прем'єр-міністра про те, що деяким горе-керівникам, можливо, доведеться «відкручувати голови». Й справді пора наводити порядок. Але з головами йому буде важкувато. Бо хіба можна її «відкрутити» у «безголового» керівника?

В. ОСИПЧУК.

м. Київ.

Вип'ємо за любов, а хто не може, той хай п'є за дружбу!

Записав Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Тост для крутих:

Тримай голову в касці, живіт у бронежилеті, а ноги в танку!

Записав Олексій ВОЛОШИН.

м. Донецьк.

Нехай у наших ворогів горло пір'ям поросте!

Записав Антон ЛЕЖЕНКО.

м. Луцьк.

Останній тост:

Не вдаримо обличчям у холодець!

Записав Григорій КРІПОСНИЙ.

м. Охтирка Сумської області.

Старовавня гуцульська легенда говорить про те, що в горах жили красивий легінь і така ж красива гуцулка. Полюбили вони одне одного, але батьки навідріз відмовили їм побратися. Тоді вирішили закохані кинутися із стрімкої скелі, щоб хоч померти разом. Дійшли до прірви за один крок. Він ступив той крок і розбився, а вона зупинилася. Так вип'ємо ж за те, щоб ваші дружини, подруги ходили тільки в ногу, під руку, поряд із вами.

Записав Роман КРУЦИК.

м. Київ.

Наш читач з м. Запоріжжя Іван Гакало запитує: «Перед тим як сідати писати листа з тостами, треба наливати чарку чи ні? Я спробував написати без чарки, не згадав жодного. А жінка не наливає...»

Від редакції: А ви б до неї з тостом про її чарівність, красу і мудрість. Може б, допомогло...

Конкурс триває!

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

ПОПРАВКА

— Скажіть, лікарю, мене скоро випишуть?

— А це залежить від вас.

— Як?..

— Якщо поправитесь.

— Гм... Поправлятися ще? Але ж у мене й так ожиріння...

Іван САВЛЮК

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

СЕРДЕЧНА ХВОРОБА

— О, Драганюк, вам уже за шістдесят, а серце у вас, як у сімнадцятирічного! Як вам вдалося так зберегтися?

— Та я й не знаю сам.

— П'єте?

— Всяко буває.

— Курите?

— Оцього зілля не вживаю.

— І правильно робите, нічого легені закіптюжувати.

— Але, лікарю, із серцем у мене негаразд.

— Та ви що?!. Я прослухав — до ста літ житимете з таким двигуном!

— Може й так. Але серце кров'ю обливається, коли бачу, як усі крадуть, а я вже так не можу...

Владислав ШИРЯЄВ

Віктор ПОПОВ

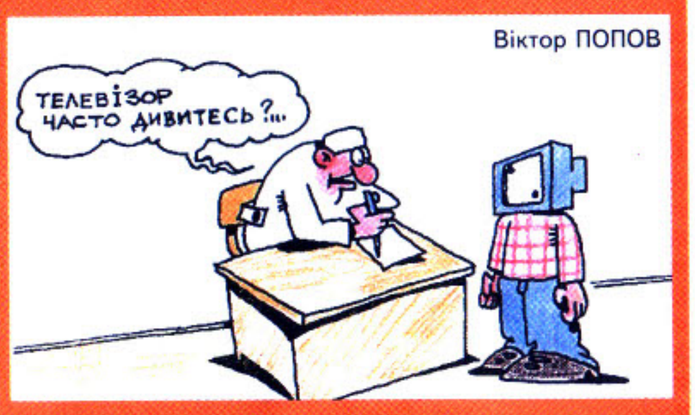

ГОТОВИЙ

— Панасе Омельяновичу,— заглядає медсестра в ординаторську,— Сорочук уже готовий...

— Що-о?!. Помер? — сполошився хірург.

— Та ще ні, тільки підготовлений до операції.

ПОЛЕГШАЛО

— Вам , хворий, полегшало?

— Пане лікарю, полегшало поки що лише моєму гаманцю.

Іван САВЛЮК

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Олег ЖМУР

Усмішки підготували Іван ТОКАРЧУК та Петро ЛЯШЕНКО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У мене велика радість. Нарешті мій чоловік покинув пити. І обійшлося без лікарів і різних цілителів. Хочу поділитися досвідом.

Я щодня йому підсовувала газети, де червоним олівцем обводила статті і повідомлення про фальсифікацію спиртних напоїв, які виготовлялись у гаражах, підвалах і т.д., а потім відправлялися у торговельну мережу. Чоловік кривився, але продовжував пити. А коли оце прочитав, що у Севастополі ліквідували підпільний цех, в якому для виготовлення «марочного кагору» як фарбники використовували стержні фломастерів, від алкоголю — ніби відрізало.

Спасибі пресі, допомогла!

Олена ДОМОНТОВИЧ.

м. Біла Церква.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ХУДОЖНІЙ КОРІВНИК.

●

ЕСТЕТИЧНЕ ВИКОХАННЯ.

●

НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРСТРЕСИ.

Петро СОХАН.

ЗАЛІЗОБАТОН.

●

КОМАНДУР.

●

СПИРТЛОТО.

●

СПОНСИР.

●

ХУЛІХАН.

ЧАДОТВОРЕЦЬ.

Василь ІЛЬКОВИЧ.

ДЕРЖАВНИЙ БІДЖЕТ.

●

СУМОСКИД.

Григорій СТОРОЖ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

ЩЕ Є ЧАС!

(Феліксу КРИВІНУ — 75!)

Дружній шарж.

Усього сімдесят п'ять років і аж п'ятдесят п'ять книжок! Погодьтеся: зовсім непогане співвідношення.

Фелікс Кривін не потребує рекомендацій. І в «Перці» друкується останні тридцять років досить регулярно. А книжки його виходили в Ужгороді, Москві, Варшаві, Ієрусалимі, Берліні, Софії, Бухаресті, Мадриді... І лише в Києві поки — чомусь жодної. Хоча саме в Києві Фелікс Кривін вперше взяв участь у фестивалі молодих письменників, а потім закінчив Педагогічний інститут, де був однокурсником Павла Глазового.

Але ж в автора і в нас ще є час! Тож залишаймося оптимістами!

ОТОЧЕННЯ

Кажуть, все залежить від оточення. Мовляв, яке у нас оточення, такі й ми виростаємо.

Та не завжди це так. Ось у Дірки, приміром, оточення може бути золотим, може бути діамантовим, а вона все одно — порожнє місце.

ТРУДНЕ КУРЧА

Не встигло Курча вилупитися, як вже отримало зауваження за те, що розбило яйце. Боже мій! Звідки в нього такі манери?! Очевидячки, це — не спадкове...

МУРАШКА

— Чому ви носите окуляри? — спитали в Мурашки. — Як вам сказати... — відповіла вона. — Мені треба бачити сонце і небо, і цю дорогу, яка веде невідомо куди. Мені треба бачити посмішки моїх друзів. Дрібниці мене не цікавлять.

ЗАКОН РУХУ

Головний закон руху: палок не повинно бути більше, ніж коліс.

СИЛИ

Усім силам, які діють на землі, протистоїть одна-єдина сила інерції.

ПОГОДА

Там, де кожен вважає, що персонально він погоди не робить, погода буває найогиднішою.

МИСЛЯЧІ МАШИНИ

Деякі люди відрізняються від мислячих машин лише тим, що вже давно ні над чим не замислюються.

ЕКВАТОР

Серед паралелей Екватор має найбільшу широту. Тому йому доводиться особливо спекотно.

З КЛІНІЧНОГО ЖИТТЯ

З життя таблеток. Куди не тицьнешся, кожен хоче тебе проковтнути. У здоровому суспільстві такого не буває.

●

Коли ми впадаємо в дитинство, це не старість, не хвороба. Це просто спроба розпочати життя знову.

●

Ми так швидко бігаємо від інфаркту, що прибігаємо до нього з іншого боку.

●

Недарма ж лікарі радять обмежуватися і в тому, і в іншому. Всі обмежені люди мають чудове здоров'я!

●

Життя вчиться у смерті на все заплющувати очі.

З російської переклав Юрій ШАНІН.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кількість офіційних мільйонерів в Україні побільшала. Якщо у позаминулому році їх було 170, то за даними Державної податкової інспекції їх тепер аж 326. Здавалося б, можна тільки порадіти за наших співгромадян, якби при цьому зменшувалась кількість бідних. І ще одне, хоча б один із мільйонерів виступив у засобах масової інформації і поділився досвідом: як у нас за такий короткий час можна стати мільйонером.

Петро ШВЕЦЬ.

м. Ніжин
Чернігівської області.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

В одній поважній сім'ї завагітніла донька, що засиділася в дівках. Зізналася вона про це батькам аж через чотири з половиною місяці. Що робити? Треба терміново видати заміж. Але за кого? Почалися пошуки. Знайшли підтоптаного холостяка, бухгалтера однієї приватної фірми. Справили весілля. Через чотири з половиною місяці у щасливої сім'ї народився хлопчик. Обурений зять приходить до тестя.

— Як це розуміти, дорогенький татусю? Чому так швидко з'явився син?

НЕ ДОДУМАВСЯ

БУВАЛЬЩИНА

— Не гарячись,— спокійно відповідає тесть. — Скільки ти живеш з моєю донькою?

— Чотири з половиною місяці.

— А вона з тобою?

— Теж чотири з половиною.

— Ти ким працюєш?

— Бухгалтером...

— А якщо скласти чотири з половиною і чотири з половиною, то це скільки буде?

— Дев'ять...

— То чого ж ти тоді обурюєшся?

— О, а я й не додумався.

Іван МЕЛЬНИК.
м. Сміла, Черкаської області.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Незамінний шеф! Шість разів у нього стріляли прямо в кабінеті, а йому хоч би що...

Народні усмішки

ВАРІТЬ

Молода невістка до свекрухи:

— То правда, якщо дві жінки на кухні готують борщ, то він обов'язково буде пересолений?

— Правда, невісточко.

— Тоді краще самі варіть.

ЦІКАВА ЖІНКА

Жінка до п'яного чоловіка:

— Ти у мене хімік, а тому знаєш, що самогон виготовляють із цукру. А мене цікавить, чи можна з самогону виготовляти цукор.

— Цікава ти у мене жінка.

— Чому?

— А хто ж таку продукцію буде переводити на цукор.

ПОГОВОРИ

До заклопотаного шефа зайшов обліковець і каже:

— Я хочу з вами поговорити.

— Краще поговори сам, бо я зараз не маю часу...

ЗАРОБІТКИ

— Хто твій чоловік?

— Митник.

— То правда, що вони заробляють багато?

— Та де там! Заробляють мало, тільки приносять багато.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

ДОБРЕ ЖИТТЯ

Зустрілися два товариші. Один запитує:

— Як живеш?

— Добре. Якби було трохи краще, то не витримав би.

ТАКЕ, ЯК КІНЬ

Поїхав гуцул на роботу в Африку. І ось приїздить із заробітків. Збіглися куми, сусіди, родичі. Добряче пригостилися та й почали розпитувати.

— Розкажіть-но, куме, що там такого виділи, що в нас його немає?

— Верблюда видів.

— А яке воно?

— Коня знаєте? Ото таке як кінь, тільки з двома горбами.

— А ще що виділи?

— Зебру видів.

— А яке воно?

— Коня знаєте? Ото таке як кінь, тільки чорними й білими смугами обмальоване.

— А ще що виділи?

— Крокодила видів.

— А яке воно?

— Коня знаєте? Так ось воно зовсім на коня не подібне.

Почув і записав Роман КРУЦИК.

м. Київ.

ПРОФЕСІОНАЛ

Виходить чоловік вранці на ганок, обдивився кругом і каже:

— Ну й сусіди навколо, навіть посваритись ні з ким.

— Як це ні з ким? — обзивається сусід. — А зі мною?

— Та хіба з таким дурнем як ти, можна розумно посваритися?

— То це я дурень? А ти ж...

ЧЕКАТИ НІКОЛИ

Дівчина до батька.

— Тату, мені терміново потрібно виходити заміж.

— Не поспішай, зачекай, встигнеш.

— Тату, чекати залишилось шість місяців.

РАК

П'яний чоловік рачки вліз до хати.

— Оце нализався, що вже рачки до хати заліз, щоб ти золи напився, п'яндига несчасний! — кричить жінка.

— Марійко, не кричи. Я ж за гороскопом рак, а раки тільки рачки лазять.

Почув і записав Іван МЕЛЬНИК.

м. Сміла Черкаської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Затримав порушників кордону. Кажуть, ідуть із варяг у греки.

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

— І тягнули ковдру на себе?

Вадим СИМИНОГА

Костянтин КАЗАНЧЕВ

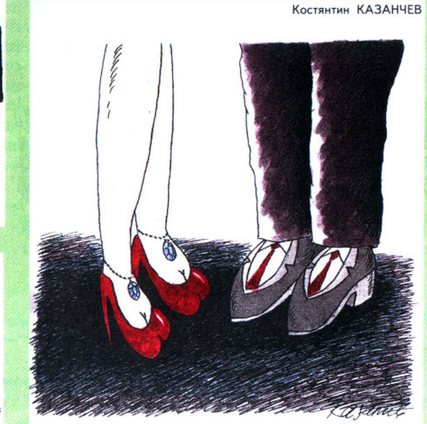

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ну як іде робота по боротьбі з організованою злочинністю?

— Та ось нарешті склав звіт про пропажу у бабусі гаманця...

Вадим СИМИНОГА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

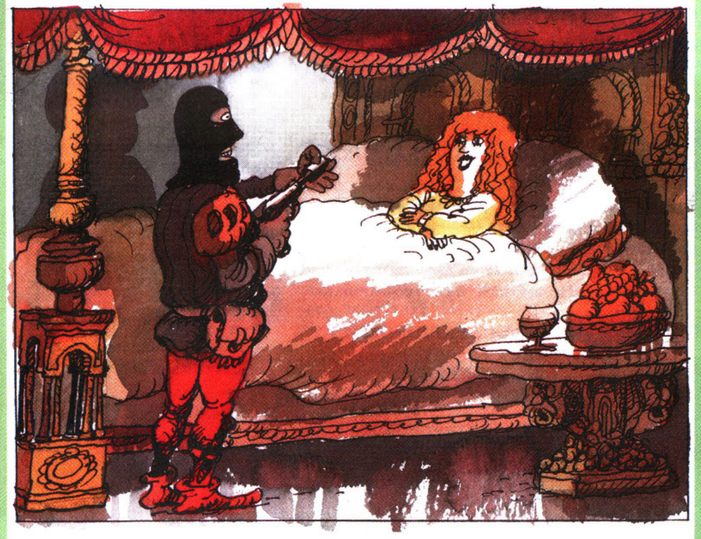

— А Отелло де?

— Він мене найняв.

Олексій КОХАН

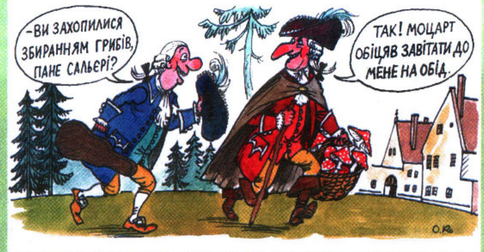

Георгій МАЙОРЕНКО

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Олексій КОХАН

Іван САВЛЮК

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Давай пом'янемо пам'ять мого діда: зовсім склеротиком став.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пам'ятаю, ти колись на склозаводі інженером працював?..

— А ти, здається, у друкарні друкарем був?..

ФРАЗИ

● *У ступі всі рівні.*

● *Якщо жінка не вірить дзеркалу, це означає, що вона не «нафарбована».*

● *Кого покинула Фортуна, того підбирає Феміда.*

Микола ВІТЧЕНКО.
м. Полтава.

● *Освіта у нас із обовязкової перетворюється на обовязково платну.*

● *Поезію поховають поети.*

● *Якщо підвищення цін не планується, значить, воно буде незапланованим.*

Олександр ПЕРЛЮК.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Давай сходимо в кіно, відпочинемо від телереклами.

Микола СОМ
ЕПІТАФІЇ

МИХАЙЛОВІ СЛАБОШПИЦЬКОМУ —
письменнику-лавреату,
моцному меценату,
літературному критику,
історику літератури,
передплатнику колишньої
газети «Вечірній Київ»,
читачу «Народної газети»,
почесному вчителю
Требухівської сільської школи,
довгожителю київської діаспори,
керівнику українців усього світу.
На замовлення Фонду виживання з України

Монумент гранітний і плита.
Не проста плита, а золота!
Рідний профіль...
І партійна лисина...
Слабошпицький!
Лиш одне ім'я...
Все! Гаплик!
Болить рука моя,
Бо плита уже до нігтя списана.

ГАННІ ЧУБАЧ —
моїй симпатії,
яка вийшла заміж за генерала

Ой, жила із нами Ганна —
Жінка файна, бездоганна!
(Я кажу без фальші).

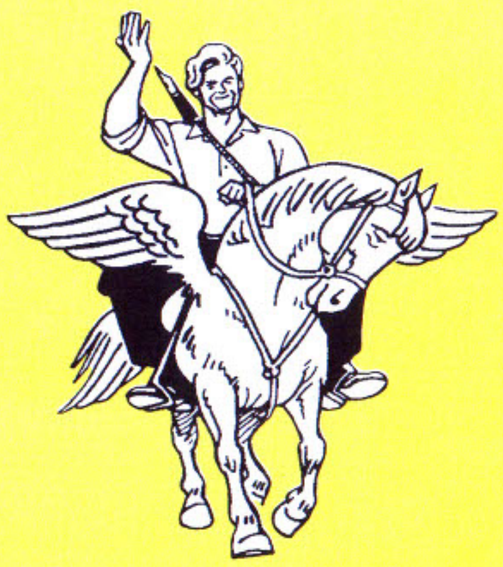

А тепер... а тепер
Я для Гані умер
На літа подальші...
Слава генеральші!

ЮРІЮ СЕРДЮКУ

Хтось три букви геть затер,
Зосталося слово — сер,
Хто ж такий товариш СЕР?
Це той дюк, який умер.

ГРИГОРІЮ СИВОКОНЮ —
доктору філології, читачеві
моїх епітафій

До Сивоконя до Григорія
Прийшла зі мною Алегорія
І я сказав: «Сідай і плач!
Кохана сестронько! Ти бач:
Закам'янів навіки в грі я
Без Сивоконя без Григорія...
У мене був один читач!»

ЛЕОНІДУ ЧЕРЕВАТЕНКУ —
замість епітафії

Дмуть вітри — мусони і пасати,
Хто умер —
той стогне від жалю.
Що для тебе, друже, написати?
Не вмирай. Бо я тебе люблю.

НЕОНІЛІ КРЮКОВІЙ —
народній артистці України.
На її замовлення

Шукали скрізь її могилу
Усі пани й товариші,
Та я сховав прекрасну Нілу
В моїй закоханій душі.

МИКОЛІ СОМУ
(Сомоепітафія)

Земний уклін Миколі Сому!
Він тут (нарешті!) охолов,
Тож не втече тепер із дому
Поет, учитель, риболов.

МІНІ-ДІАЛОГИ

— Хто такий прозаїк?

— Це літературний «піхотинець», який не зумів осідлати Пегаса.

* * *

— Що вивчає історія?

— Це прикладна наука, що займається редагуванням минулого.

* * *

— Чим відрізняється оптиміст від песиміста?

— Песиміст — це людина, яка вважає, що уряд її знову роздягнув, а оптиміст — що знову взув.

* * *

— Що значить, коли жінка каже, що їй пора взятися за голову?

— Вона хоче мати нову зачіску.

* * *

— Кому, як правило, посміхається Фортуна?

— Тому, кого не помічає Феміда.

* * *

— Яка різниця між теорією і практикою?

— Теорія — це те, чого ми не знаємо, а практика — те, чого ми не вміємо.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Георгій МАЙОРЕНКО

Микола КАПУСТА

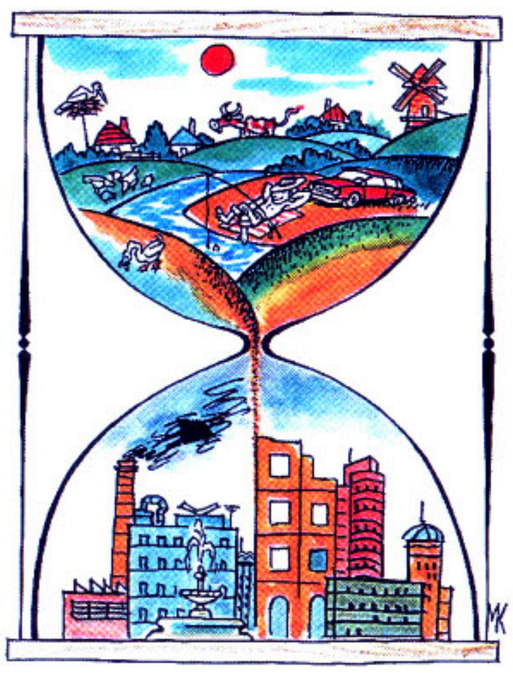

Вітаємо!

НАМ ПІДКЛАЛИ СВИНЮ...

І не одну! На загальноукраїнському конкурсі політичної сатири ім. Сергія Набоки «Золота ратиця-2003» наші перчани — відповідальний секретар журналу Микола Босак та давній і постійний автор з Донецька Павло Кущ — посіли відповідно третє і друге місце. Їм вручили дипломи, премії і призи — крилатих кабанів із золотою ратицею.

До речі, Миколі Босаку було присуджено перемогу за гумореску «У пошуках депутата», опубліковану у «Перці» № 3 за цей рік.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Студент-стоматолог нарешті знайшов роботу.

Вадим СИМИНОГА

І МИ ПРИВЕДЕМО ВАС!..

Жила-була Одиниця. Але вона вперто мріяла про величину... А втім, для здійснення її мрії потрібні були Нулі. Багато нулів. Ось чому при кожній нагоді Одиниця закликала десь приблизно так:

— Гей, Нулі!.. Хто ви без нас, Одиниць?! Га? Сама цифра Нуль знаменує собою відсутність величини. А ось із нами, Одиницями, ви станете справжніми цифрами, що мають належну вагу, і перед вами відкриються чудові можливості та перспективи. Шикуйтеся за мною — і вперед до нових здобутків!

Нулі пристали до Одиниці і почали шикуватися за нею — один нуль, другий, третій... п'ятий.. сьомий... дев'ятий...

БАЙКИ У ПРОЗІ

І Одиниця швидко стала Десятком, потім Сотнею, далі — Тисячею... А нулі підпирали її, шикувались за нею, сподіваючись на чудові переміни у своєму житті-бутті.

Проте вони так і залишилися нулями. На відміну від повернутої до них спиною Одиниці, яка стала Мільйоном, потім Мільярдом.

Мораль: не будьте безголовими нулями!

СІРИЙ У ЗАКОНІ

— В чому мене тільки не звинувачували і не звинувачують,— вилізши одного разу на пеньтрибуну, витійствував Сірий. — І в розбої, і... Але давайте нарешті внесемо ясність, бо критиканством займатися легше всього. У своїй діяльності я дотримуюсь букви закону, пам'ятаючи, що закон — перш за все і понад усе. Подобається це комусь чи не подобається, а я від цього свого правила ані на йоту не відступаю, живу по закону!

І то була правда. Сірий жив таки ж по закону. З одним, однак, уточненням: по вовчому.

Валентин ЧЕМЕРИС.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Сьогодні з високих трибун запевняють, що в Україні тепер буде створено запас хліба як мінімум на три роки. А не було б цьогорічної посухи, то до цього, виходить, ніхто б із наших можновладців і не додумався. І чому ми вчимося тільки на помилках? І не на чужих, а тільки на своїх.

Орест ПОПОВИЧ.

м. Мукачеве.

НАШ ГІСТЬ — АЛІ ДІВАНДАРІ (Іран)

Алі Дівандарі народився в 1957 році. Закінчив факультет образотворчого мистецтва Тегеранського університету. З 1975 року почав друкуватися у найвідоміших газетах і журналах Ірану. Переможець багатьох міжнародних конкурсів карикатур. Минулого року став лауреатом конкурсу «Незалежність» і був відзначений спеціальним призом «Перця». Сьогодні Алі у нас в гостях і, як бачите, не з порожніми руками.

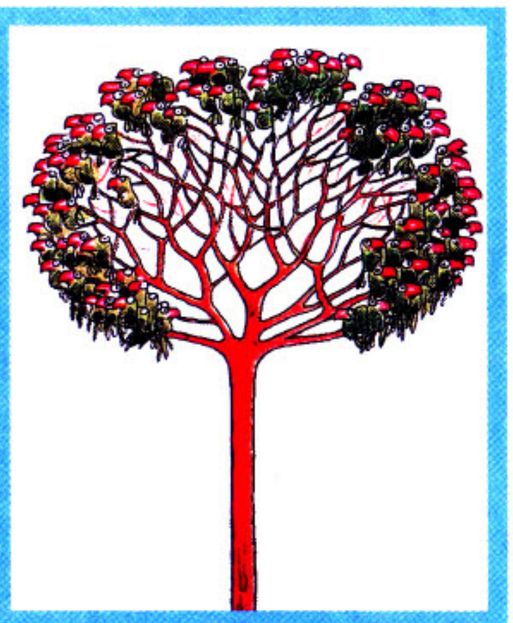

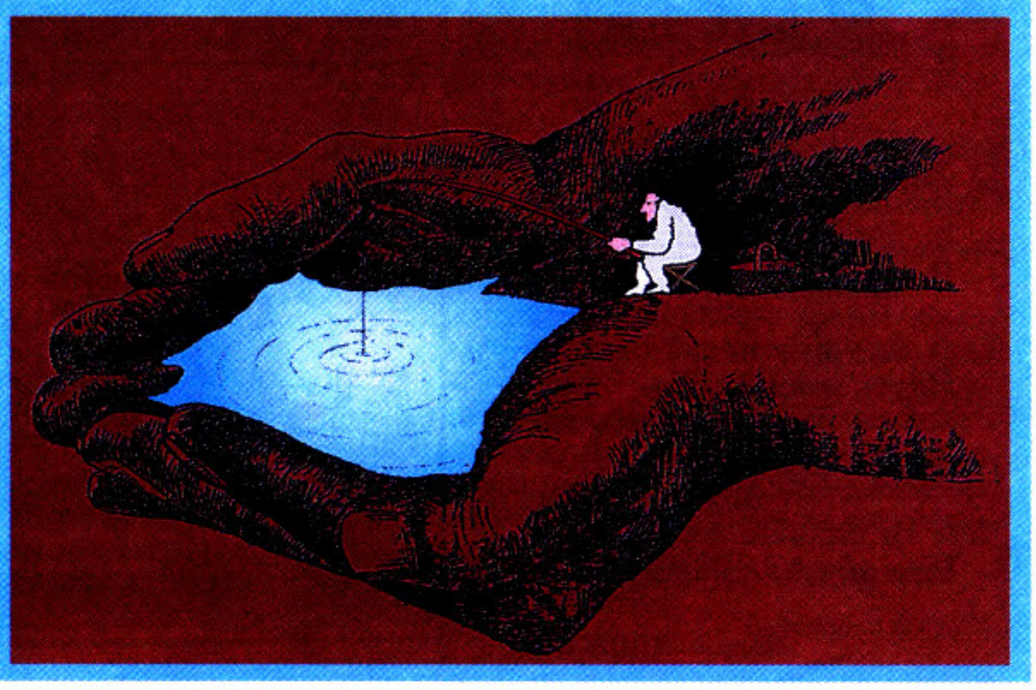

ПЕРЧЕНЯ

З ЮВІЛЕЄМ!

Василю Довжику — великому (зріст майже 2 м) дитячому письменнику, лауреату премії ім. Лесі Українки виповнилося 60 років. Перець та Перченя щиро вітають нашого автора-ювіляра і бажають, щоб Василь Довжик ще довго-довго-довго-довго радував читачів своїми творами.

ХТО-ХТО-ХТО?

Хто
вночі сидить на троні?
Хто
сережки вдяг червоні?
Не король,
але в короні.
Хто
при шпорах виступає
у дорозі не дрімає,
але в шорах
Страх тримає?
Хто співак і чарівник,
без будильника весь рік
будить день
і Новий рік?
Хто як крикне-кукурікне,
Страх прилипне
враз під вікна?
Кукурікне перший раз:
в небі рясно зазоріє —
ніч сліпа
притьмом прозріє.
Кукурікне другий раз:
Страх відчує,
що вже час
забиратися від нас.
Кукурікне третій раз:
як би скільки не просила,
зникне геть
Нечиста сила,
перетвориться на пень
І настане Білий День.
Видно — з заходу на схід!
Видно — з півночі на південь!
Тінь од Сонця топче слід.
Заспівав веселий
ПІВЕНЬ!

ВОВК

— Чому, вовче, в тебе очі
Страшно світять серед ночі?
— Бо я хижий! —каже вовк.
— Чом ти, вовче,
хвіст волочиш
Та й тікаєш у ярок?
— Йдуть мисливці! —
каже вовк.
— Вовче, вовче,
що ти хочеш:
Чом ти плачеш серед ночі?
— Їсти хочу! — каже вовк.

Василь ДОВЖИК.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, прочитає українське народне прислів'я.

Склав М. ЯВІР.

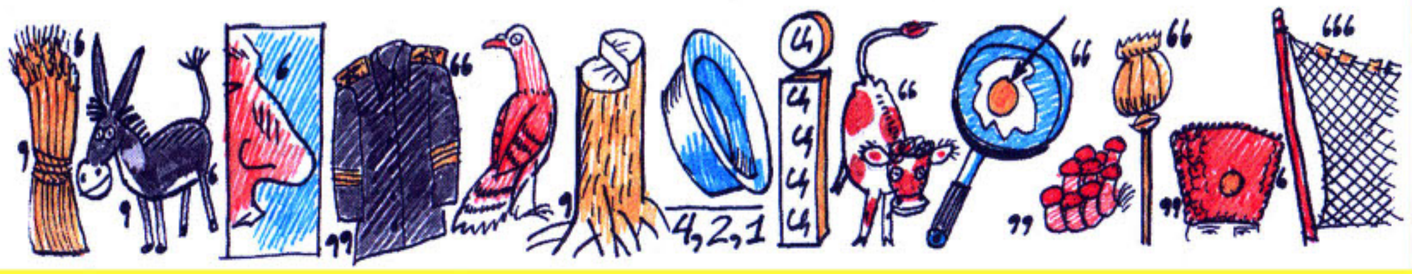

Дві торбинки

Словацька народна казка

В одного бідного чоловіка, якого звали Мартін, залишалося трішки жита. Вирішив він його провіяти, щоб потім змолоти на борошно. А вітер взяв і забрав те жито з собою. Чоловік за ним. Ледве наздогнав у ярку.

— Поверни,— каже,— моє жито, бо в мене восьмеро дітей і жінка залишаться без хліба. Ми й так бідуємо.

— А я й не знав,— відповідає вітер. — Якщо ви бідуєте, то візьми ось цю торбинку. Коли сядете до столу, скажеш: «Торбинко, розв'яжись».

Прийшов Мартін додому. Скликав сім'ю обідати.

— Та що ж ми їстимемо, коли навіть хліба нема? — бідкається дружина.

А Мартін поклав на стіл торбинку і каже: «Торбинко, розв'яжись». Вона розв'язалася і з неї на столі з'явилися наїдки, яких душа бажає. Цілий тиждень сім'я не мала клопоту ні з обідом, ні з вечерею. Та захотілося дружині Мартіна похвалитися перед багатієм, що жив поруч. Покликала вона його до себе на обід. Як побачив багатій, якими стравами частує торбинка, у нього відразу очі загорілися:

— Позичте мені її на три дні. Я хочу здивувати свою господиню. Вона не повірить, що можна варити без вогню.

— Хіба що тільки на три дні,— погодився Мартін.

А багатій наскликав у свої хороми гостей з усіх усюд. Сидять за столами день, сидять два, три...

На четвертий день прийшов Мартін по торбинку. А багатій і каже:

— Її тобі не треба. У мене, бачиш, скільки гостей! Тепер торбинка моя.

Тицьнув багатій Мартіну півхлібини та й випхнув за двері.

Прийшов чоловік додому, а діти і жінка плачуть:

— Що тепер нам робити?

Пішов Мартін знову у ярок. Зустрів вітра та й розказав, що сталося.

— Сам винен! — каже вітер. — Не треба було хвалитися перед багатієм.

— Пожалій мене, дурного,— каже Мартін. — Дай ще одну торбинку, бо пропаде моя сім'я.

— Ну гаразд,— змилувався вітер і дав ще одну торбинку.

Прийшов чоловік додому скликав сім'ю і каже: «Торбинко, розв'яжись!» Торбинка розв'язалася і звідтіля дев'ять палиць вискочило і ну усіх лупцювати. Тільки коли повибігали усі з хати, палиці сховалися в торбинку. Тоді Мартін узяв її під полу та й пішов до багатія. Прийшов, бачить: перша торбинка висить на кілочку.

— Вона тепер моя! — зустрів його багатій.

— Якщо даси мені пиріг з повидлом, то нехай буде і твоя,— мовив Мартін.

Зраділий багатій побіг на кухню по пиріг, а чоловік і підмінив торбинку.

...Коли увечері до багатія знову з'їхалися гості, він поклав її на стіл і вигукнув: «Торбинко, розв'яжись!»

Торбинка розв'язалася — а з неї вискочило дев'ять палиць. Та й почали «частувати» гостей. Ледве ті повтікали.

Наступного дня відніс багатій торбинку Мартіну:

— На, візьми! Її мені не треба.

— Мені теж! — тільки усміхнувся на те Мартін.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

БОСИЙ КОНИК

Хлопчик хвалиться перед своєю молодшою сестрою:

— Дивись, я знайшов підкову! Ти знаєш, що це значить?

Дівчинка — сумно:

— Знаю, бігає десь бідний коник босий!

ГРАДУСИ ЛІТА

Весною, нагрівшись надворі, маленький Данилко каже:

— Мамо, я зніму куртку, а то вже десять градусів літа!

Василь КРИМЧАК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Та я ж тільки на курс валют глянув!..

Володимир АДАМОВИЧ

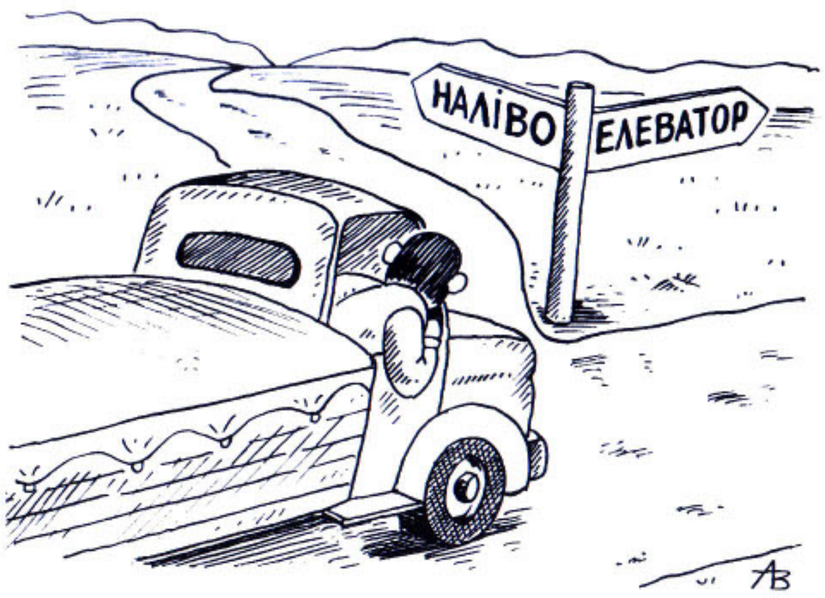

ПРИДИБЕНЦІЇ

МОМЕНТ

— Навіть не уявляю, що робити. Лікар каже, що у мене повна втрата пам'яті.

— Невже? А ти не міг би мені позичити пару тисяч гривень?

ТАКІ ВУЛИЦІ

Чоловік повертається додому о другій годині ночі.

Дружина відчиняє двері й іронічно запитує:

— І чому це ти так довго додому йшов? Що, дорога довга?

— Ні, вулиці дуже широкі.

НА ЕКЗАМЕНІ

Студент сідає перед викладачем і кладе перед собою невеличкий папірчик, на якому написано кілька коротких фраз.

— А де ж ваші відповіді? — дивується викладач.

— В голові.

— А це що? — киває на папірець.

— А це не вмістилося.

ДЕТЕКТИВИ

— Я завжди читаю детективи навпаки: з кінця до початку.

— Чому?

— Не терпиться дізнатися, з чого все розпочалося.

ЩОДЕННИК

Чоловік скаржиться спеціалісту з сімейних стосунків:

— Розумієте, моя дружина веде щоденник, в який записує всі справи і вчинки з найдрібнішими деталями...

— Немає тут нічого дивного. Багато жінок ведуть щоденники,— заспокоює спеціаліст.

— Так, але моя веде його на тиждень вперед!

Данило ЧАБАН.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— А тепер ще принесіть довідку про те, що ви вже зібрали всі довідки.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Анатолія Василенка)

— Ти що, вже й написаному не віриш?!

«ПАПАРАЦІ»

ГУМОРЕСКА

Був час, коли Георгій своїми фотовитворами прикрашав сторінки «Шкарпеток» — багатотиражної газети панчішної фабрики. Після благополучного банкрутства славного підприємства заробляв на сухарі в іпостасі вільного, як сокіл, фотохудожника. Врешті навернувся до прибутковішого заняття.

Якось до рук йому потрапив журнал «Плейбой» із потай зробленим знімком голої голлівудської зірки. Григорій був вражений. Не фото, а тим, що часопис відвалив фотографові-папараці за нього кругленьку суму з кількома нулями. Після того Жора втратив сон.

Уперше заснув міцно, коли одержав сто баксів за два негативи.

Остаточно до нового бізнесу його прилучив знайомий, із яким іще у дитсадочку сидів на одному горщику. Він запропонував зафіксувати для історії одного, із зовнішністю Алена Делона, з кандидатів у мери. Аби прекрасна, ніжна, але слабка частина електорату остаточно не спокусилася білосніжними манжетами його сорочок, та аби він не звабив ще й сильної частини, впливові сили вирішили поставити хрест на початківцю від політики, і Жора своїм мистецтвом мав посприяти цій благородній справі.

Свій «об'єкт» знайшов у дитячому садочку. Малеча вручала майбутньому мерові свої малюнки, а вихователі випрошували за свої голоси пелюшки та замки, бо енурезникам ліжка застеляють газетами, а замість замків використовують загнуті цвяхи. Жора клацнув напарфуменого і прилизаного в оточенні дітлахів та біля шестисотого «Мерседеса», якого той завбачливо лишав з квартал, щоб не мозолив очей вразливих виборців.

Другого дня міська газета вийшла з двома фото на першій сторінці. Заголовок кричав: «Батько-аліментник утікає від своїх дітей на «Мерседесі»!»

Від одержаних баксів життя розвиднилося. Новий бізнес спинався на ноги. Ревнивий чоловік замовив компромат на невірну дружину.

— Ти мені такі карточки збацай,— розмахував пухлими рученятами із золотими гайками на кожному пальці,— щоб, клята, не відкрутилася. Тоді я їй покажу салони краси! Буде у своєї мамочки свиней доїти!

Місяць із джентльменами з поголеними головами і дебелими загривками винюхував затишне гніздечко закоханих. І таки винюхав. Довелося підручним робити підкоп прямісінько у спальню. Трохи схибили: вирізали дірку для перископа під ліжком. Фотографував звідти те, що було видно — дві пари голих ніг.

— Ти що це мені тицяєш?! — обурився замовник. — Де тут моя Манька, а де той паразит!?

Жора попрохав фото подружжя на Гавайських островах.

— Ось,— аргументував він,— без експертизи видко, що ці дві пари жіночих ніг схожі, а оці чоловічі відрізняються від ваших. Значить, вони не ваші, і те, що вище, хоч ми цього й не бачимо, теж, вибачте, не ваше, а належить комусь третьому.

Рогоносний жмикрут заплатив утричі менше обіцяного. Ще й вирахував вартість серветки, якою Георгій витирався в офісі.

«Всяко буває»,— мовив сам до себе і з оптимізмом узявся за чергову справу. Одній фірмі треба було увіковічнити своїх конкурентів за неблаговидними справами, щоб потім відправити анонімку до податкової.

Ночами ладнав, мов лелека, гніздо на електричному стовпі біля складу фірми. Якось підслухав розмову охоронників:

— Диви,— сказав один,— тиждень спостерігаю, як моститься гніздо, а лелеки так і не бачив.

— Що дивного! Птах обережний,— розважливо сказав другий.

Коли вже майже зневірився в успіхові і подумав, що «об'єкт» дарма підозрюють у обмані держави, під покровом зливи приїхала фура з якимись іногородніми номерами.

— Глянь-но,— показав рукою на Жору один із охоронників. — Лелека ще й мудра, від дощу якоюсь ряднину накрилася.

А Жора уже клацав фотоапаратом. Зняв заляпаний багнюкою номер машини, водія, коробки із барвистим написом «Condom», вантажників і міліціонера у парадній формі, який «Фордом» із мигалками перегородив в'їзд у двір...

Чи то нога оніміла, чи лікоть, на який опирався, поїхав, але раптом Жору довбануло так, що в очах спалахнуло. Гніздо перетворилося на фейєрверк, гілки, скручені мотузками, розсипалися і Жора шугонув униз.

— Погляньте, як лелеку дзизнуло! — заверещав охоронник. — А я думав, що електрика лелек не бере!

Приземлення було відносно щасливим. Тільки копчик тріснув — із фотоапаратом побуцався...

— Завдання ти не виконав,— зробив підсумок замовник. — Хай страхова компанія лікує тебе...

Лежачи на животі і роздумуючи про невдячність замовника, про тріснутий копчик і пошкоджений фотоапарат, незастрахований Георгій зробив висновок: навіть папараці в нас бути — не тільки небезпечно, а й збитково.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● Склав М. ШИПШИНА

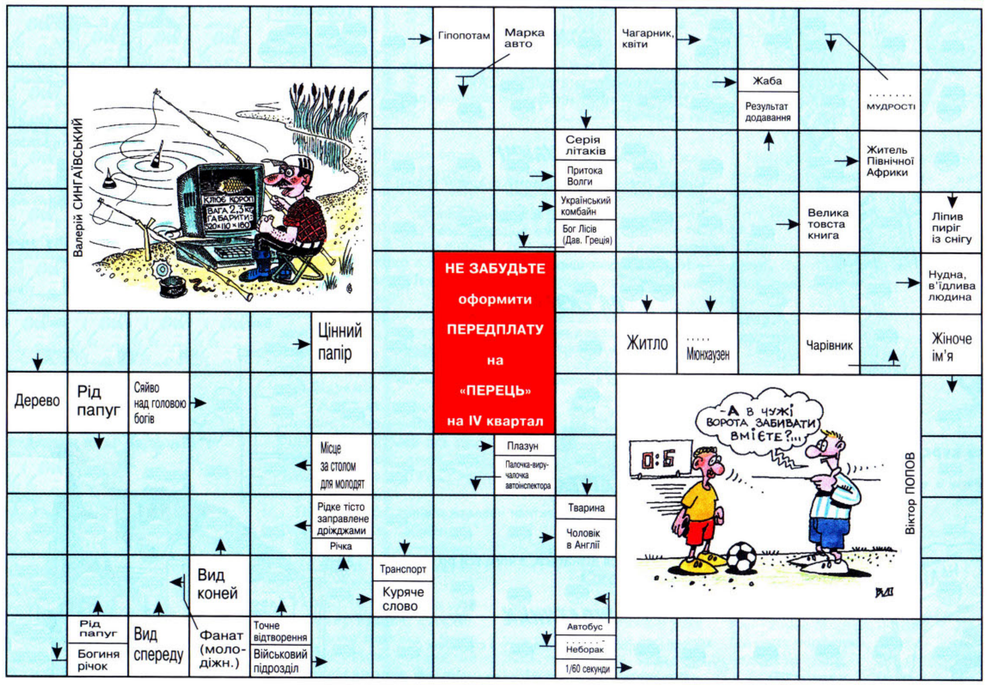

ВІДПОВІДЬ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

	Е	Н	Е	Ї	Д	А		С						
У					Р	У	К	А						
С					Т	Н	И	Б						
М					И	Т	Р	О	Ш					
Т					С	И	Т	Р	О					
Ш	К	О	Д	А		Т	А		К	О				
К	О	К		П					О	Л				
А	Р		Н						Л	А				
	О	Н	І	К					А	Д				
	Л		Р							Д				
Л	Ь	О	Х	А			К	А	Р					
А							О	Д						
Н						А	З	О	Д					
Т						Н	А	М	У	Т				
У						А			Х	И				
Х		Р	О	М	А	Ш	К	А		Н				

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Ні се, ні те, голубеньким цвіте, жовтеньким пахне.

КОНКУРС ТРИВАЄ

В одній жартівливій пісеньці співається, що нелегко бути генералом. Ну, про генералів сьогодні мова не йтиме. Скажемо тільки, що військова служба й справді це не мед з прянником. Особливо для рядового складу. Хоча наші вояки не ликом шиті. А до того ще й кмітливі. Ось такого і намалював Валерій Сингаївський. Пам'ятаєте у «Перці» № 6 карикатуру: вишикувалась шеренга солдатів у протигазах, а перед ними командир? І бачить той командир, що в одного з вояків замість гофрованої трубки до протигаза низка сардельок приєднана.

Наші читачі у своїх листах були одностайні — такий вояк не пропаде! Журі сподобалися підписи *Андрія Куличка (Вінницька область), Олександра Дерчика (м. Суми), Миколи Ворони (м. Сміла), Євгена Ямейка (Хмельницька область)* та багатьох інших наших дописувачів.

А перемога цього разу дісталася *Валентину Коренистому з м. Рівного:* «**Командир: «Рядовий Петренко, що це вас знову заковбасило?»** та *Антону Леженку з м. Кременчука:* «**Товаришу командир, це мама мені такий протигаз привезла!»**

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Андрія САЄНКА.

На переможців чекають призи!

Страшне перо не в гусака...

«Продається корова, питати Орину Лободюк, рижої масті».

«Забігла сучка з жовтим намордником Петра Біркуна».
(Із оголошень).
Надіслав Петро ЛЯШЕНКО.

«Вона посковзнулася на льоду і, ймовірно, її ноги роз'їхалися в різні сторони на початку січня».
(Із пояснень).

«Перед зловживанням охолодити».
(Із етикетки).

«Громадянам, які стоять у черзі, прохання загинати хвіст у іншу сторону».
(Із оголошення продавця).

«В результаті побиття п'яним хуліганом я втратила свідомість, гаманець із грішми і обручку».
(Із скарги).

«У Івана Миколайовича була своя ціль у житті, але він в неї не попав».
(Із шкільних зошитів).

Надіслав Василь ВЕРБА.
смт Кіровське у Криму.

«Тварини ніколи не хворіють, бо вони й літо й зиму ходять босими».

«Котовський навмисне голив голову, щоб його могли відрізнити від справжніх бійців».
(Із учнівських творів).

Надіслав Іван МЕЛЬНИК.
м. Сміла.

«Продаю хату, сарай, криницю, корову, курник і собаку з будкою. Тому, хто на мені одружиться, дарую безкоштовно».
(Із оголошень).

Надіслав Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

ПЕРЕЦЬ № 8 (1529)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 11.07.2003.
Підписано до друку 05.08.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12330 прим.
Зам. 0110308.
Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82. художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Іноземний гумор

Тільки-но ми сіли обідати, як двері відчинились і на порозі постав Бернар. Він узагалі рідко коли усміхався, але цього разу мав такий вигляд, ніби щойно заклав у ломбард останні штани.

— Привіт, Бернаре,— сказав я. — Готов закластися, що з тобою скоїлося щось страшне!

— Правда твоя! Не витримав екзамену на права водія.

Спочатку все йшло чудово. Врешті екзаменатор сказав: «Так, у місті ви, бачиться, зможете водити машину. Хотів би перевірити, як упораєтся з нею на шосе».

«Що ж,— подумав я,— давай, я готовий».

Робер ПІК

СТРАШНИЙ ЕКЗАМЕН

Вибралися на шосе. Інструктор дивився, як блискуче веду машину, як віртуозно перемикаю все, що слід. Навіть попросив збільшити швидкість. «Будь ласка, я готовий»,— подумав я. Коли спідометр показав сто сорок кілометрів за годину, той ідіот раптом учепився в кермо і спробував звернути авто в канаву...

— Неймовірно! Значить, хотів покінчити життя самогубством! — перелякано вигукнула моя дружина.

— Ні, хотів, як сказав потім, перевірити, що я буду робити, коли раптом мій пасажир з'їде з глузду. Але я не дав маху. Цілий кілометр летіли буквально на двох колесах, поки нарешті мені не вдалося вирівняти машину. І тоді, уявіть собі, він раптом вихопив із кишені револьвер і взявся смалити під самим моїм носом.

— А то чого?

— Хотів подивитися, як я буду триматися, якщо пасажир спробує мене вбити.

— Ну а як ти зреагував? — спитав я.

— Зціпив зуби і, не змигнувши оком, вів машину далі, ніби нічого й не сталося. Через кілька кілометрів мій мучитель витягнув із кишені торбину з цупкого полотна і притьма натягнув мені її на голову.

— Що-о? Натягнув тобі на голову торбину, коли ви летіли з пекельною швидкістю?

— Хотів подивитися, що буду робити, коли враз стемніє. То було останнє випробування. Повернулися в місто. Інструктор сказав мені поставити авто коло тротуару і урочисто пророк: «Ви не зробили жодної похибки. Дуже добре! Сьогодні ж оформимо документи». Вийшов із машини і раптом сказав: «Вибачте, здається, я поспішив. Ви поставили машину за десять сантиметрів од тротуару замість належних восьми. Треба буде вам іще з'явитися на екзамен».

Переклад із французької.

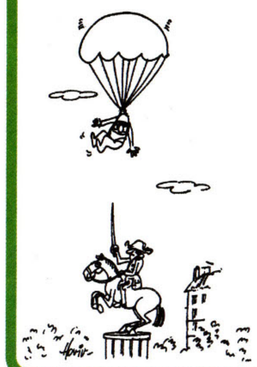

Інтерсмішинки

ЯКБИ ЗНАВ

Лестера звинуватили в крадіжці, але суд виправдав його. При виході адвокат питає:

— Ви задоволені моїм захистом?

— Так, ви були непогані, але якби я знав, що невинний, то взагалі не наймав би адвоката.

ЧИ ЗМОЖЕ?

Гартвіг повідомляє ветеринарові:

— Я щойно послав до вас дружину з нашою кицькою. Дайте їй якоїсь швидкодіючої отрути, щоб не мучилася довго.

— Це легко, але чи ви певні того, що кішка зможе сама додому добратися?

ГАНДЖ

— Яне! Невже ти не відчуваєш незручності від того, що лівша?

— Ні. Кожна людина має якийсь гандж, нікого нема без недоліків. От ти, наприклад, якою рукою чай колотиш?

— Правою.

— От бачиш? А нормальні люди колотять його ложечкою.

ПРАВДА

— Майк, чи то правда, що є собаки, які розумніші за свого хазяїна?

— Правда. Я сам такого маю.

ЯК ВОНО БУЛО

— Неподалік од самого центру Бермудського трикутника,— розказує старий боцман,— на наш корабель навалилася величезна хвиля, як десятиповерховий будинок заввишки! Ніхто, жоден чоловік не врятувався!

— Як то, а ви ж?

— Тоді я вже був на пенсії.

ЯКЩО

Чотири генерали запасу щочетверга грали в карти. Але в один четвер генерал Гопкінс не прийшов. Товариство послало лакея дізнатися, в чім справа. Той повернувся і доповів:

— У його превосходительства дама. Він сказав, що, якщо зможе, то не прийде.

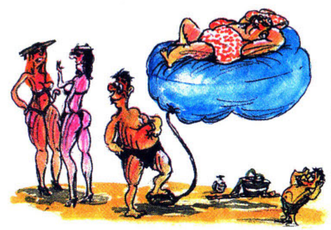

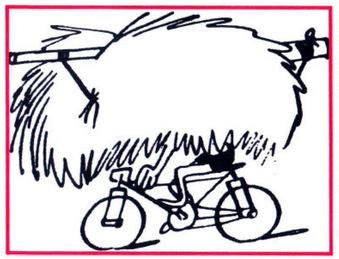

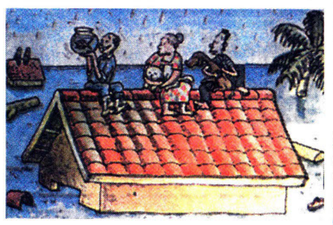

Іноземний гумор

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com

Олексій КОХАН (теми Анатолія Василенка,
Олексія Кохана, Леоніда Телятникова)

Індекс 74393

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

ГЕТЬ!
ГЕТЬ ЛЬОДОВИКОВИЙ ПЕРІОД!
ДАЙОШ ГЛОБАЛЬНЕ ПОТЕПЛІННЯ!
-НЕ БУДЕМО ВОЗИТИСЯ З ТУШЕЮ, ВІДРІЖЕМО БИВНІ Й ПОМІНЯЄМО НА М'ЯСО!
-ТАК ВИ З МАЙБУТНЬОГО? І ОЦЕ В ОТАКЕ МИ ПЕРЕРОДИМОСЯ?..
-ЗЛОДІЮГИ! -ХАБАРНИКИ! БАНДИТИ!
-А КАЖУТЬ, ЩО У НАС НЕМАЄ СВОБОДИ СЛОВА!
-ЛЮДИ! МИ ВАС ДУЖЕ ЛЮБИМО! ГОЛОСУЙТЕ ЗА ПАРТІЮ ЛЮДОЖЕРІВ!
-МИ ЗМУШЕНІ ПЕРЕКРИТИ ГЕЙЗЕР, ПОКИ НЕ ПОГАСИТЕ БОРГ ЗА ГАРЯЧУ ВОДУ!
ЖЕК
-ХТО З'ІВ НАШ ПРОЖИТКОВИЙ МІНІМУМ?
ПОДАТКОВА СЛУЖБА
-ВИ НАМ ВИННІ ЩЕ СІМ ШКУР!
-ДЕ ВИ РОЗДОБУЛИ ТАКИЙ ЧУДОВИЙ СОРТ ГАРБУЗА?
ЦЕ НАЙОРИГІНАЛЬНІША СУКНЯ! ТАКОГО ЩЕ НЕ БУЛО!
10 10 10
ВИДАЧА ПЕНСІЙ
-МИНУЛОГО РАЗУ ПЕНСІЯ БУЛА ВДВІЧІ БІЛЬШОЮ.
УКАЗАН!
МОДА СЕЗОНУ
ЖУРІ
-ОЦЕ-НА НАУКУ, А ОЦЕ-НА ОСВІТУ!
-ВИБОРИ ЩЕ НЕ СКОРО, А ОПОЗИЦІЯ ВЖЕ ЖЕРТОВНИЙ КАЗАН ГОТУЄ!
-УРА! ДАЛИ, НАРЕШТІ, І НА КУЛЬТУРУ!
ПОЗБАВИМО ВАС КАРІЄСУ ЗУБІВ ОДНИМ МАХОМ!
СТОМАТОЛОГ
-ЗНОВУ ТОБІ ПОЗУВАЛА МОЯ ЖІНКА!
-ЗНІМАЙ ШКУРУ, ІНАКШЕ ЗНІМЕМО З ТЕБЕ СКАЛЬП!
-ХІБА ТЕПЕР МОЛОДЬ?! ОТ КОЛИСЬ БУЛА МОЛОДЬ!
-ВИБЕРЕМО ЙОГО ВОЖДЕМ-НАВЕДЕ ПОРЯДОК!
-ВОСТАННЄ ПИТАЄМО: ТАК ТИ ПЕРЕХОДИШ ДО НАШОЇ ФРАКЦІЇ?

perec-ua.
perec-ua.